

מסורת הש"ס

(א) (לקמן נח:) פטוה דר:
(ב) (לעיל לה.) ג) (דברים
כה.) ד) (לעיל נד.)
(ה) כמ"ס אין זה, ו) ס"א
שחא תשקה ותחביל ולא
נזריק רש"ל, ו) ס"ך למתני'
לעיל נג.)

הגהות הב"ח

(א) חוב' ד"ה כל וס' אי
ביאה. כ"ב כס"ק דקדושין
דף י ע"א קא מיבעיא ליה
ביאה אי נישואין עשה אי
אירוסין עשה וע"ש:

תוס' חד מקמאי

רחוק קנה לנו וישמאנו
 אמר אל קנה אמר
 לברייס האדמוני מפרשה
 אבל לאחיות בתחומה
 אל קנה אמר וישבנו
 להתחת כבוד ודוקא
 באנו וישבנו ודחיל
 כביאח אבל כיאיה
 אל אכלה קני וישואין
 אע"ש שפבר אכלה תני
 בעלה שמעין מהא דהא
 דתון כפי אע"ש כי
 אלהנה לכי אכלה יבנו
 מפלי בתחומה אע"ש
 שפבר אכלה תני בעלה
 ולאפוקי (מהמ"ס חזון)
 (המחמ"סין) שפבר
 שישל אכלה בחיי רבעל
 אבל אם אכלה כפי
 העצל אזכור שחתי
 יכס בתחומה ח"ד כח
 שפבר פקחט שפבראיה
 לברן קנה אכלה הפסיק
 לנכנע ע"ש שנתחשק
 אכלה אכלה כפי ונחלה
 לפני כפי חיש אינה
 אכלה כנכס העצל ואח"כ
 תחשוב אזכור מה נחלה

מוסף רש"י

מחלן ואילר. מהכנסת עטרה ולמטה א
בגשיקה ודאי פליג אלשמואל גשיקה ק
לה לאחורין: **קנה לכל.** באחת מן הביא
דבר ואוכלת בתרומה מיד אלם כהן הו
כן עליה ביאה גמורה: **המורים**
בפרשה. בפרשת יצמים: שכתב זה
מקרא זה: יצמה יצא עליה דרשניקו
ליה בין בשוגג בין במזיד בין באונס
בין ברצון: **לירש.** דלמדי: יקום עלם
שן אחיו: **דברים.** ונפטר
ייבוס. דאם מת ולו גנים מאשה
אחרת מותרת לשוק או אלם הויזאה
בגט לא בעיא חליצה או אלם היתה
לא לרה נפטרה ביצחו של זו: **מן**
הגשואין. היכא דפלגא לפניו מן
הגשואין שכבר היתה אוכלת בימי
אחיו ושמת ובעל קנינו פסקה
מלחציה דרביע לא פליגי דקראי לה
בין ביאה גרועה לא פליגי: **לאוקמה**
הקדוש בעל. שאם היתה אוכלת בחייו
תחלל בשביל זה אכל לאחיו מבשל
דבחי ובעל לא היתה אודת דלין
האשה אוכלת בתרומה עד שמתם
לחופה הדין נמי לא אלים מנייה דויקא
בביאה בלא דעת קנין אכל בביאה
גמורה אשמו גמורה היא ואוכלת
אפי' לשמואל: **אין היסם מאלי.**
בביאה גרועה: **אינה אוכלת.**
דדין (דדין חופה לאו חופה היא)
גמור. נשואי חרש אע"י קידושי
חרש כדאמרין לקמן: **מס.** חרש
זה לאחר שנתם ופלה לפני יבם
חרש: **אוכלת.** דלא גרעה ביאת
חרש מביאת שוגג חזונה ואונס
שלין מחבין לקנות ורבייה רחמנה
לגבי יבם: **לשמואל קשיא.** דהא
לא הוה אכלה מעיקרא וקאכלה
השתא: **אימא כנסה ואח"כ נתחרש**
אוכלת. מס' אחר שנתם ונתחרש
ועלה כח' אוכלת דהא אכלה
מעיקרא: **ומאי כו.** יפה כמו
ומאי ייפוי כח איכא ה' בעל נמי
חרש הוא ומאכילה: **חרש מעיקרא.**
חרש שנתם. דהא אכל מעיקרא.
והשתא הדרה כח' בעל ביאה דהא
רחמנה רבייה: **כל ביאה שבעל**
מאלי. ענין ביאת חופה: **שנאמא**
לרב. אע"ג דהא מחנני' פריכה ליה
דקמי אכלה ואע"ג דלא אכלה
מעיקרא הויא כונס' פלג הא הירוצין
דאמרן לא אכלה אפי' לרב: **מחרץ**
לם כדמחרצין מעיקרא. אליבא
דשמואל חסורי מחסרה ויכרי קמי
כנסה ואח"כ נתחרש אוכלת מת
ועלה לפני יבם חרש אוכלת דהא
אכלה מעיקרא: **אלא לשמואל.**
לדפי' הוואלת בחיי בעלה אינה אוכלת
בשביל היבם בביאה גרועה: **קשיא.**
דהא ביאת חרש בביאה שוגג ואונס
בין בלא כוונה קנין ואכלה: **גולד**
לם כן אוכלת. בשביל כנה כדמכיו
ויילד ביתו הס' יאכלו בלחמו: **ויקרא**
כך קרי ביה יאכלו [וזה מה]: **מס הכן.**
הוא יבם. ר' נתן: **אומר אוכלת**
אכילת בעלה: וקמי' ליה. בלא כן:

קסדר ר' נתן נטוי חרש. קדשה שבה הוא יאכל כי מיד ורבנן הוא דגורי עד בנע"פ (דף מ: מ:) הלכך כיון דהאי בנ נטוי חרש אטו קידוש חרש דלאו בר דקיעו לאו קנין: **נולד לה בן למה ענינו.** ואוכלת דקאמר רבי נתן א' אוכלת: **א' הכי.** דרבי נתן אירשא נמ דסיהו כולה מילתא דרבנן כחדא והי

ולא סגל סומייה: טמורה ונתינה לישראל סגל

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

וְגו' אֵלֶּה נְשִׁיקָה וּפְטוּר וּמִדְּפֹטֵר
קָרִי לֵהּ הָעֶרְאָה וְהָעֶרְאָה רְצִינָן
מִתְּגִרָה הֵלֵךְ קָנָה לֵהּ לְכָל
אֲחֵי הָעָם הַלֵּךְ לְמִדְיָנָה הֵם וְלֹא

מכאן ואילך אינו אלא נשיקה ופמור עליה
ופלוג אדשמואל: אחד המערה ואחד הגומר
קנה: מאי קנה ^כרב אמר קנה לכל ושמואל
אמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה
לירש בנכסי אחיו ולפוטרה מן הייבום *מן
הנשואין לד"ה אכלה דהא הות קאכלה
מעיקרא כי פלוגי מן האירוסין רב אמר
אוכלת דהא רבי רחמנא ביאת שווג כמזיד
ושמואל אמר כי רבי רחמנא לאוקמיה
במקום בעל לאלומו מבעל לא ואזדא
שמואל לטעמיה דאמר רב נחמן אמו
שמואל כל שהבעל מאכיל יבם מאכיל וכל
שאין הבעל מאכיל יבם אינו מאכיל מיתבי
בת ישראל פקחת שנתארסה לכהן פקח
ולא הספיק לכונסה עד שנתחרש אינה
אוכלת מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת
וכזו יפה כח היבם מכח הבעל בשלמא
לרב ניהא אלא לשמואל קשיא אמר לך
שמואל אימא הכי ולא הספיק לכונסה עד
שנתחרש אינה אוכלת בתרומה כנס ואח"כ
נתחרש אוכלת מת ונפלה לפני יבם חרש
אוכלת ומאי כזו דאילו בעל חרש מעיקרא
לא אוכלת ואילו יבם חרש מעיקרא אכלה
ואיכא דאמרי מן האירוסין ד"ה לא אכלה דהא
לא אכלה בחיי בעל כי פלוגי מן הנשואין
רב אמר יאוכלת דהא הות אכלה מעיקרא
ושמואל אמר אינה אוכלת כי רבי תנאי
ביאת שווג כמזיד לדברים האמורים בפרשה
אבל לכל מילי לא והאמר רב נחמן אמר
שמואל כל שהבעל מאכיל יבם מאכיל
אימא כל ביאה שהבעל מאכיל בה יבם
מאכיל בה וכל ביאה שאין הבעל מאכיל
בה אין היבם מאכיל בה מיתבי יבת
ישראל פקחת שנתארסה לכהן פקח ולא
הספיק לכונסה עד שנתחרש אינה אוכלת
מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת וכזו יפה
כח יבם מכח בעל בשלמא לרב מתרין
יבדתרין מעיקרא אלא לשמואל קשיא
קשיא: ת"ר בת ישראל פקחת שנתארסה
לכהן פקח ולא הספיק לכונסה עד שנתחרש
אינה אוכלת *גולד לה בן אוכלת מת הבן
רבי נתן אומר אוכלת וחכמים אומרים אינה
אוכלת מאי טעמא דרבי נתן אמר רבה
הואיל שכבר אכלה א"ל אביי אלא מעתה
בת ישראל שנים לכהן ומית ליה תיכול
שכבר אכלה אלא כיון דמית ליה פקע ליה

קדושתה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקט יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתר קדושי חרש א"ל אבוי אי הכי נולד לה בן נתן עליהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסין אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי הבא על אחת מכל הערויות: ^יאמר רב עמרם

ואם פקח מאכליו בחרומה דמדאורייתא משעת אירוסין אוכלת
שבתה לחופה משום גזירה שמה ימונז לה כוס בבית אביה ות
קעין קעין היו בן דעמי והשאתה הכניסה לחופה וליכא למיגין
עין הוא ורמי דאמר גורי נשואי חרש דהו. בן דעת שבת
לי. בלא גן וכן אכלה לרבי נתן: **משום רבון**. לאשמעינן
כולה מילתא קאי בין אסיפא דמת הכן בין ארישא קוד
וי פליג ומתגר הוא דנער לרבנן עד סיומא: **ליטני מ**ה
דר ליטלוי רבי נתן אכלה אכל השתא ליכא למימר דנער

לְאִלּוּ לְפִסְקֵלָה לְסֵהוּנָה מִיָּרִי דְבִלְאָה רַפְסֵלָא וְקִימָא וּלְתַרְוַמָּה דְּבִי נָשָׂא לִיכָא

נו.

עין משפט
נר מצוה

בַּח א ב מִי פִּיח מַהֲלִי
תְּרוּמֹת הֶלֶל ו:
כַּח ג מִי שֶׁס הֶלֶל ט:
ל ד ה מִי שֶׁס הֶלֶל י:

תוספות ישנים

[illegible]

הה מוס יקדושי טעות הוי
דלא ידע לנדרקס הנכל לפי
שלא הפסיק לנכוסה עד
שנחשדו וייל טעמא מאי
קדושי טעות הוי כשנחמל
הה מוס טעוס דלימיר אס
היה יודע שכן הוי אלא
היה מתקשה וזה הוי אלא
היה לו דעת להקפיד בדבר
ולא חיישין שמה יתפקה
ויחמל סתמין: נשואי דרש
מתלכין בתרומה. דלא
אירכ טעוס חסמין דרש

היהוה בר דעת כשקדשה
ולשמה ימזגו ליכא דאיהו
בבית אביה ואלו קדושי
חורש לא גזר רבי נתן;
דבא על אחת מכל
העירות האחרות בנזירה
או פסולות ודוקא הני אבל
ביאת וזות דפטייה לא פסיל
לה לנשן ולא משויא לה
וזנה דליה דסבר פניו הכא
על הפטייה שאל לנש איזות
עשה וזנה אלא לרי אלוזר

מחלקי הבא עליה אם בעל